

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3740/2019
25.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милена Костић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војна пошта ..., коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради исплате накнаде зараде за прековремени рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 377/2019 од 23.07.2019. године, у седници већа одржаној 25.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 377/2019 од 23.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 377/2019 од 23.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1732/17 од 13.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде штете у виду неисплаћене зараде за рад дужи од пуног радног времена за период од марта 2014. до децембра 2015. године исплати укупан износ од 520.270,97 динара, са законском затезном каматом на свако појединачно месечно потраживање почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован приговор тужене да Основни суд у Нишу није стварно надлежан да поступи по тужбеном захтеву тужиоца. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 377/2019 од 23.07.2019. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 1732/17 од 13.09.2018. године у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује и с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе разматрања правног питања у интересу равноправности грађана као и ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нема места одлучивању о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе као ни новим тумачењем права, имајућу у виду да је питање исплате накнаде трошкова за рад на терену, довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева, у складу су са постојећом судском праксом и тумачењем материјалног права, обзиром на изражени правни став нижестепених судова, да је тужилац поред додатног коефицијента од 20% остваривао и накнаду трошкова за рад на терену, те да та накнада коју је тужилац остваривао искључује додатак за прековремени рад, тако да у овом случају нема потребе за изузетно дозвољеном ревизијом тужиоца у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име прековременог рада поднета је суду 09.06.2017. године.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, а у коме вредност предмета спора 520.270,97 динара не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић